

Máte rádi Vánoce? Ano? Tak to se už asi nemůžete dočkat. Nebojte, už jen pár dní a jsou tady! Maminky už jistě napekly vanilkové rohlíčky, linecké cukroví, perníčky... Mňam! Tatínkové zase shánějí kapry a vánoční stromečky. (Malá otázka z historie: Víte, na kdy se datuje první dochovaná zmínka o vánočním stromečku? Bylo to v 16. století, ale v Čechách se objevuje až v první polovině 19. století.) Napadlo Vás někdy, co je na vánočních svátcích to nejlepší? No přece to, že se sejde celá rodina a společně si popovídáme u jednoho stolu. Nezapomeňte celý Štědrý den nejíst maso a uzeniny, jinak neuvidíte večer zlaté prasátko! A také si dát při štědrovečerní večeři pod talíř šupinu z kapra, pro štěstí! Už si představuji, jak napjatě čekám, až se budu moct vrhnout na všechny ty dárky s mým jménem. Ale taky si myslím, že se všichni nemůžeme dočkat vánočních prázdnin, které každý bude trávit po svém. Někteří na horách a jiní zase třeba pod peřinou s čajem a Malíčkem v ruce. Prostě si každý pořádně odpočineme! A co nakonec? Hodně štěstí, zdraví, úspěchů a pohody Vám do nového roku přeje

Nikola Hrouzková a redakce časopisu Malíček

**Anglický víkend
v Šiškovcích**

ROZŠÍŘENÉ VÁNOČNÍ VYDÁNÍ

ANKETA**ANKETA****ANKETA**

*Co se vám vybaví, když se řekne slovo VÁNOCE? Sníh, prázdniny, stromeček... To všechno se dá s tímto pojmem spojit, ale většinu z vás určitě napadly dárky. Zřejmě má každý radost, když dostane něco, co si nejvíce přál, a nezapomene na to. Proto jsme vyrazili do školních chodeb a ptali se: **Je nějaký dárek, na který nikdy nezapomenete?***

Lukáš II. B: Asi nezapomenu na plyšového křečka, kterého jsem dostal k Vánocům, když mi byly tři roky. Byl to můj první plyšák, na kterého si vzpomínám.

Sára II. B: Dárek, na který asi nikdy nezapomenu, je památníček, protože jsem si tam mohla psát všechny své zážitky a kamarádi mi tam kreslili věnování. Dostala jsem ho k narozeninám, když mi bylo sedm let.

Míša II. B: Nezapomenu na to, když jsem před rokem k Vánocům dostal autodráhu Piráti z Karibiku. Hodně jsem si ji přál, protože si rád hraji s autíčky.

David III. A: Já nezapomenu na psa, kterého jsem dostal v šesti letech k narozeninám. Mám psy rád a tohohle jsem si přál nejvíce. Je hodný a běhá se mnou.

Lucka III. A: Největší radost jsem měla z morčete, které jsem dostala před třemi lety. Rodiče mi nechtěli zvíře dovolit, tak jsem byla překvapená, když jsem ho před třemi roky dostala k narozeninám.

Jakub III. A: Já nezapomenu na to, když jsem dostal své první opravdové kolo. Bylo mi šest let a dostal jsem ho k narozeninám. Měl jsem opravdu radost, protože rád jezdím na kole.

Denisa IV. B: Asi před rokem jsem pod stromečkem našla televizi. Měla jsem radost, protože byla velká a mnohem lepší než ta stará, co jsme měli.

Klára IV. B: Nezapomenu na mobil, který jsem dostala před rokem. Byla jsem mezi prvními ze třídy, kteří mobil měli, a ještě k tomu to byla ta značka, kterou jsem si moc přála.

Dušan IV. B: Ve čtyřech letech jsem od sěgry k narozeninám dostal plyšového médu. Měla ho taky, tak jsem byl překvapen, že mi dala podobného, aby mi to nebylo líto.

Lenka VI. A: Před třemi lety jsem od dědy dostala klávesy. Moc mě to potěšilo, hlavně proto, že jsou právě od dědy, kterého mám moc ráda.

Dominik VI. A: V osmi letech jsem dostal k Vánocům playstation. Většina kluků ho měla a já jsem si ho potom přál ještě víc a nakonec jsem ho dostal. To je dárek, na který nezapomenu.

Michal VI. A: Nezapomenu na mého plyšáka Míšu, kterého jsem dostal k Vánocům, když mi byly dva roky. Pořád ho mám doma, tak si ho mohu připomínat.

Pepa VII. B: Nikdy nezapomenu na to, když jsem ve třech letech našel pod stromečkem panenku, která se jmenovala Máňa. V té době jsem ji rád koupal.

Kát'a VII. B: Určitě nezapomenu na mého pejska Amálku. Je to hodný, poslušný a pěkný pes, proto si ho uchovám v paměti.

Sára VII. B: K Vánocům jsem dostala snowboard a na ten nezapomenu, protože ráda lyžuji a snowboard je ještě něco lepšího.

Alžběta VII. A: Já nezapomínám na většinu dárků, ale pamatuji si, že jsem měla ohromnou radost, když jsem dostala barvy na sklo. Probrečela jsem kvůli nim noc a nezapomenu na to, když jsem je na Štědrý den našla pod stromečkem.

Pája VII.A: Není to zrovna opravdový dárek zabalený v papíře a ozdobený mašlí, ale nezapomenu na to, když se mi narodila sestřička, kterou jsem si vždycky přála.

Jana Kapounová, Sabina Tomaidesová VII.A

V Á N O C E

V zimě často padá sníh,
můžu jezdit na bobech i na saních.
Pátého prosince nám chodí Mikuláš,
co vždy nosí dlouhý bílý plášť.
Vodí s sebou anděla a čertíka,
navštíví Dášu, Evičku i Bertíka.

Na štědrovečerní tabuli se musí objevit kapr,
jinak to za nic nestojí a je z toho pař i můj bratr.

A když to všechno sníme,
tak už něco zvíme.

A co ten náš hodný Ježíšek?
Ten má huňatý kožíšek.

Když se sejdem pod stromečkem,
potěšíme se dárečkem.

Z každého dárečku máme radost
a ještě pořád nemáme dost.

Bohužel už náš Štědrý den končí,
zalezeme hezky do postele.

V tu ránu zavřeme oči,
když půlnoc odbíjí v kostele.

Markéta Krčilová, VI. B

VÁNOCE, NA KTERÉ NIKDY NEZAPOMENEME

Štěstí je krásná věc, ale....

příběh paní učitelky Hany Janečkové

Na naše úplně první Vánoce v novém bytě se opravdu nedá zapomenout. Vzhledem k tomu, že manžel pochází z Podkrkonoší, z městečka, kde se vánoční ozdoby vyráběly takřka v každém domě, byl náš první vánoční stromeček ve skromně zařízeném bytě opravdu jedna krásná velká vánoční ozdoba. Ale jen do té chvíle, než se s nákladačkem přirtil tenkrát už skoro roční syn. Stačil jeden náraz a skleněná krása byla na zemi. Syn řval leknutím, my byli strnulí pohledem na tu spoušť. Ale když jsme si uvědomili, že se malému nic nestalo, tak jsme si řekli, že střepy jsou vlastně štěstí. Vánoce přece mají být šťastné. Nám se „štěstí“ válelo po celém obýváku. Jen ho posbírat. Tak jsme ho vyluxovali, stromeček postavili, zbylé ozdoby převěsili a řetězy porovnali. Než jsme si stačili říci: „A je to“, kde se vzal, tu se vzal, zase nákladaček. V momentě se na podlaze povalovala druhá polovina „štěstí“. Teď už se syn smál na celé kolo, brečela jsem já. Slzy štěstí to ale rozhodně nebyly. A teprve až syn po těžké práci usnul, jsme se přinutili dát všechno zase do pořádku.

Přestože manžel pochází z městečka v Podkrkonoší, kde se vánoční ozdoby vyráběly takřka v každém domě, při pohledu na náš první společný vánoční stromeček by nám to tenkrát nikdo nevěřil.

Jó, štěstí je krásná věc, ale my jsme si pro jistotu vánoční stromeček ještě hodně dlouho přivazovali.

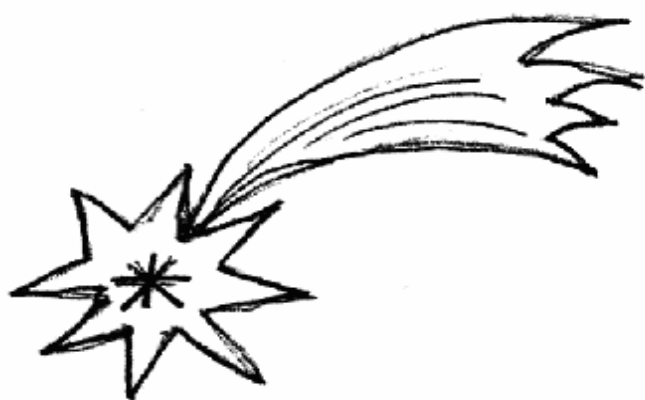

Jak jsme slavili jedny Vánoce dvakrát

příběh paní učitelky Pavly Sádecké

U nás doma jsme vždy slavili Vánoce tradičně - den před Štědrým dnem se připravovalo jídlo (salát, kapr, cukroví,...). Na Štědrý den odpoledne maminka zdobila stromeček a já se sestrou jsme balily dárky. Pod stromeček jsme je pak dávali tak, aby nás nikdo neviděl. Mělo to vypadat, jako by je přinesl Ježíšek. Kolem páté odpoledne už bylo vše nachystáno a my usedli v dětském pokoji k večeři. Večeři maminka s dědečkem vždy hodně protahovali. My, holky, jsme nadsakovaly netrpělivostí a popoháněly dospělé. Nakonec maminka odnesla nádobí do kuchyně, rozsvítila v obýváku stromeček, zazvonila zvonečkem a

volala: „Holky, holky, kdepak jste? Ježíšek už přišel.“ A my běželi i s dědečkem ke stromečku a dívali se na něj a hlavně na dárky pod ním. Jeden z nás slavnostně dárky roznášel a teprve pak jsme střídavě rozbalovali. Každý se chlubil s dárkem, který dostal. Hned jsme všechno zkoušeli, prohlíželi a děkovali Ježíškovi. Tak to bylo pokaždé! Až jednou - to mi bylo asi deset let. Vánoce za dveřmi, všechno jako jindy a mamka týden před Vánocemi přichází se zprávou, že nás naši známí pozvali na Vánoce na hory. Co teď? Zítra je odjezd. Jak to udělat s Ježíškem? Nakonec jsme to vyřešili tak, že Ježíška uděláme hned a zítra jedeme. Narychlo jsme ozdobili stromeček, zabalili dárky, maminka usmažila řízky a udělali jsme si Štědrý den. A ráno jsme jeli na hory. Tam bylo krásně. Vánoční stromek jsme měli ještě jednou a pod ním přece jen ještě nějaké malé dárečky. Tak jsme si jedny Vánoce oslavili dvakrát.

VÁNOCE VE SVĚTĚ

Předvánoční atmosféra už je v plném proudu a co by nevidět tu budou Vánoce a s nimi spojený čas trávený společně s našimi příbuznými a rodinou. 24. prosince určitě nebude

na žádné vánoční tabuli chybět dozlatova osmažený kapr s bramborovým salátem a poté dárky pod rozzářeným vánočním stromečkem. Ale ne všude ve světě se slaví Vánoce jako tady v Čechách. Pokud se chcete dozvědět, jak se slaví vánoční svátky například v Austrálii, Rusku, Mexiku a dalších zemích světa, neváhejte a určitě si přečtete tento článek.

Austrálie

Vánoce se zde slaví stejně jako ve Velké Británii, jen s tím rozdílem, že místo lyžování a koulování vrcholí v Austrálii léto, a tak si děti užívají letních prázdnin, například někde na vysluněných plážích. Vánoční hostina má většinou formu pikniku pod otevřeným nebem – pijí se šťávy nebo pivo a australské víno. K jídlu se podávají chlazené ovocné zákusky, ovoce, teplý švestkový nákyp. Vánoční stromeček je buď umělý, anebo zasazený v květináči.

Bulharsko

Zde se slaví vánoční svátky až 6. ledna. V žádné domácnosti nechybí ozdobený vánoční stromeček, dárky pod něj dává děda Koleda. Tradičním vánočním jídlem jsou fazole s vepřovým masem, dále se jí zelí nebo rýže. Místo vánoček, na

kteřé jsme zvyklí u nás, připravují Bulhaři ze sladkého kynutého těsta pečivo ve formě kroužků. Na venkově se dodrřuje starý zvyk – rodiny si před dům dávají svazek slámy, připomínající chudobu chlěva, kde se narodil malý Ježíšek.

Mexiko

Vánoce zde probíhají typicky – hlučně a vesele, stromeček nemají. Sladkosti se dávají do velkého hliněného džbánu na vodu, který visí u stropu a je ozdobený peřím. Děti se po něm natahují – tloučou dřevěnými hůlkami tak dlouho, dokud džbán nespadne a sladkosti nebo dárky se nevysypou.

Rusko

Štědrý den je v Rusku obyčejným pracovním dnem, pravoslavné Vánoce totiž připadají až na 6. a 7. ledna. Po zákazu Vánoc v roce 1918 však zvyky upadly v zapomnění. Děda Mráz používá sáně, cestuje až ze vzdálené země Čukotky a doprovází ho Sněhurka v bílém koříšku ušitém z hranostajů.

Milan Vojta, VIII. A

Seznámení s novými učiteli

Máme pro vás jednu lehkou hádanku. Pokud ji uhodnete, zjistíte, koho jsme si tentokrát vzali „na mušku“. A tady je - Je to moc milý pan učitel, který vyučuje na naší škole francouzštinu - svůj rodný jazyk. Sám se stále učí česky, a jak nám sám prozradil, dělá mu čeština stále problém, a proto se na jeho hodinách mluví převážně anglicky.

Už víte, kdo to je? Pokud ano, určitě jste zjistili, že řeč je o panu učiteli **JUANOVI PASCALOVÍ**. A jestli se chcete dozvědět, proč odešel z Francie, jak se dostal na naši školu, co mu tady chybí a podobně, tak se rychle pusťte do čtení.

Kde a kdy jste se narodil?

Narodil jsem se 11. července roku 1978 v Lyonu.

Kde jste vyrůstal?

Můj otec byl voják, takže jsme hodně cestovali. Vyrůstal jsem v mnoha městech: Lyon, Orange, Aix-en-Provence, l'île de la Réunion, Paris, Tahiti.

Jakou školu jste vystudoval? Kde?

Absolvoval jsem běžné vzdělání. Po základní a střední škole jsem vystudoval tělocvik na vysoké škole University of Sports v Lyonu, kde jsem získal titul magistra.

Proč jste se přestěhoval do České republiky?

Protože moje přítelkyně je Češka. Učí v Hradci Králové na sportovním gymnáziu francouzštinu.

Jak dlouho žijete v České republice?

Jsem tu už přes rok. Nevím, možná tu zůstanu do konce života.

Jakými jazyky mluvíte? Jak se vyrovnáváte s češtinou?

Mluvím francouzsky, anglicky, trochu španělsky a velmi málo česky. Češtinu se teprve učím, ale je to velmi těžký jazyk a speciálně nejtěžší je gramatika!

Jak jste přišel na myšlenku učit na naší škole?

Já jsem si nevybral tuto školu – toto je škola, která si vybrala mě. Viděl jsem zprávu Francouzského institutu o Pardubicích a okolí a kontaktoval jsem ředitele školy.

Učil jste i ve Francii? Kde? Kdy?

Vyučoval jsem ve Francii tělocvik převážně postižené osoby. Také jsem dával soukromě hodiny francouzštiny přátelům. Bylo to v Lyonu od roku 2000.

Jaký je rozdíl mezi životem u nás a ve Francii?

Ve Francii je moře, vysoké hory, spousta krásné krajiny. Obě země jsou velice odlišné, obě jsou krásné a zajímavé a lidé také. Já žiji rád v obou zemích. Jsou prostě krásné.

Jaký je rozdíl mezi českou a francouzskou školou?

Studenti na Malíkovi dostávají více šancí, a proto mají občas laxní přístup. Ve Francii postupují učitelé velmi rychle – bez ohledu na žáky. Žáci vědí, že mají pouze jednu šanci, proto jsou více zodpovědní. Čeští žáci neprojevují svůj názor na věc tak jako žáci francouzští.

Chybí vám tady něco z Francie?

Možná francouzská kuchyně. Česká je dobrá, ale francouzská je vážně fantastická. Zvláště šneci a žáby. :-)

Prozradte nám něco víc o sobě nebo o vašem životě.

Měl jsem šanci hodně cestovat, poznávat a seznamovat se s novými a zajímavými kulturami, což je v životě obyčejného člověka užitečné a zajímavé. Možná to i pomáhá lépe porozumět lidem.

Máte nějaké koníčky nebo zájmy? Jaké?

Mám velmi rád různé sporty a přírodu. Rád si vyjedu na kole nebo vyrazím na procházku do přírody. Bohužel nemám moc času.

Máte nějaké vánoční zvyky nebo tradice? Jaké?

Naši zvláštní a speciální vánoční tradicí je vaření. Máme spoustu jídel se speciálním dezertem "la bûche de Noël" (to je vánoční dezert).

Máte nějaké Vánoce, na které nikdy nezapomenete?

Pamatuji si na dva vánoční dny, když jsme byli na Tahiti. Slavili jsme Vánoce na slunci, všude byl písek a moře. Bylo to vážně neobyčejně zajímavé. Na to asi nikdy nezapomenou.

Zuzka Steinerová, Katka Vodová a spolupracovala Bára Sommerová

Představujeme redaktory

*Na začátku tohoto školního roku nás bylo v naší redakci opravdu hodně málo. A tak jsme byli rádi, že se k nám připojili další naděšní novináři. V tomto čísle vám představíme **MILANA VOJTU**, který s námi spolupracuje od září, a jak se sami budete moci přesvědčit, píše velice dobře.*

Dotazník:

Mé jméno a příjmení: Milan Vojta

Narodil jsem se: 9. května 1992 v chrudimské nemocnici.

Jsem: aktivní, občas trochu arogantní a podle kamarádů také trochu „šprt“.

Můj největší koníček: jízda na kole, výlety do přírody, být s kamarády,...

Má nejoblíbenější hudba: poslouchám všechno kromě dechovky (např. Green Day, Madonna,...).

Můj nejoblíbenější film: Scooby Doo 2: Nespoutané příšery, Mr. a Mrs. Smith, Kill Bill, ale spíše seriály – např. Hvězdná brána, Lovci pokladů,...

Rád čtu: dobrodružnou, fantastickou nebo válečnou literaturu.

Nejraději nosím: džíny a tričko nebo mikinu

Bojím se: Nejvíce asi hadů a pavouků a všelijaké jiné havěti☺.

Ze školních předmětů mě baví: přírodopis, matematika, fyzika, chemie, francouzský jazyk, anglický jazyk.

Ze školních předmětů mě nejvíce nebaví: hudební výchova.

Na práci redaktora se mi líbí: lidi, se kterými se setkávám, a nové zkušenosti, které mi tahle práce přináší.

Chtěl bych se naučit: trpělivosti.

Chtěl bych se živit: zatím nevím (ale spíše něco v medicíně).

Narodil jsem se ve znamení: býka.

Katka Vodová, VIII. A

Ze života školy

Projekt „Dreams and Teams“

Ne každý ví, co se na naší škole dělo ve čtvrtek 9. listopadu, a protože naše redakce byla při tom, přiblížíme vám tento významný den.

Tělocvična, kterou vyzdobili organizátoři festivalu „Dreams and Teams“ – žáci Obchodní akademie Chrudim společně s anglickou školou Churchill Community College - praská ve švech. Nejenom děti z Ústavu sociální péče Slatiňany a

chrudimské Jitřenky, ale i my, redaktoři, jsme nedočkaví, co se bude dít. Čekáme před tělocvičnou a vidíme, jak účastníci festivalu dostávají od organizátorů festivalu barevná trička a kšiltovky s logem projektu a na krk barevné kartičky různých barev (žluté, červené, modré a zelené) a tímto jsou rozděleni do čtyř družstev. Do každého družstva je přidělen jeden organizátor. Po úvodním proslovu ředitelky OA Chrudim paní ing. Zdeňky Vichrové a místostarosty Chrudimi pana Petra Řezníčka program začíná.

Zajímá nás, jak vůbec vznikl nápad takovýto projekt pořádat, a proto žádáme o **rozhovor studentku OA Kamilu Emrovou**, jednu z organizátorek festivalu.

Jak se váš projekt jmenuje?

Projekt má název „Dreams and Teams“ (Sny a týmy – pozn. redakce). Má za účel spojit všechny lidi z celého světa pomocí sportu. Hlavně ty postižené. Ti to potřebují nejvíc.

Jak vznikla myšlenka pořádat takový festival?

Zásluhu na tom měli hlavně Britové, ale samozřejmě že i my jsme přispěli k vylepšení této akce.

Kdo všechno se na projektu podílel?

Podíleli se na něm někteří studenti z Obchodní akademie Chrudim a angličtí studenti ze školy Churcill Community College v Newcaslu ve Velké Británii.

Pro koho je projekt určený?

Účastníci tohoto projektu jsou klienti Ústavu sociální péče ve Slatiňanech a také klienti chrudimské Jitřenky.

Jak dlouho jste se připravovali?

Trvalo nám to několik měsíců. Museli jsme vymyslet, co se na akci bude dělat, jak to bude organizované. Hodně nám s přípravou pomohli naši sponzoři, protože jsme tím získali peníze na různé věci, které byly potřeba. Taký nám dalo hodně práce, než jsme objevili aktivity, které by mohli splnit všichni účastníci.

Znáte se s Angličany nějak blíže?

Komunikuje s námi spíše samotná škola než studenti, ale s některými se známe prostřednictvím e-mailu. Jinak vůbec.

Jak dlouho jsou tu angličtí studenti?

Jsou tu od pondělního večera. V úterý zvládli procházku po Praze, protože většina je v Čechách poprvé, večer pak následovala večeře s panem místostarostou Řezníčkem a paní ředitelkou obchodní akademie. Ve středu byli v Chrudimi, kde navštívili během procházky po městě zdejší kavárnu a pomáhali s přípravami. Večer pak hráli bowling a kulečnick. Dnes večer pojedeme na zápas Česko – Švédsko. Slíbili nám, že budou fandit Čechům.

Proč se tato akce koná zrovna na naší škole?

Kontakt na školu máme od vašeho pana ředitele. Já jsem sem na školu chodila, a tak mě napadlo kontaktovat pana ředitele. Ten souhlasil.

Koná se projekt nějak pravidelně?

Ne, nekoná. Už byl jednou v Liberci, kde ho organizovali lidé z různých škol z celé republiky, ale tenthle je poprvé jenom náš a studentů z Newcastleu a jsme moc rádi, že tu můžeme být.

V každé tělocvičně si připravili organizátoři pro účastníky mnoho zajímavých aktivit, a tak každý jednotlivec z družstva hází míčkem a snaží se „skolit“ co nejvíce kuželek, hraje šipky a strefuje se do terče nebo zkouší přeručkovat lavičku. A jak vidíme, všichni účastníci festivalu se baví a také jim to náramně jde. A celé družstvo při těchto aktivitách povzbuzuje jejich přidělený organizátor. Najednou nás míjí jeden z anglických organizátorů, a tak nás napadá ho společně s Bárou Sommersovou (která umí anglicky), trochu vyzpovídat:

Co vás na naší škole zaujalo?

Je velmi pěkná a velká. Ani jsme to nečekali.

Liší se nějak od vaší školy.

Určitě věkem, protože jsme střední škola, a taky jídlem v jídelně. U nás se vaří úplně jinak.

Víte, co vás dnes čeká?

Tak to vůbec netušíme, ale jsme zvědaví.

Kdy jedete domů?

Už zítra, ale doufáme, že se sem ještě někdy podíváme.

Účastníci asi musí mít pořádný hlad, a tak se jdou posilnit do naší školní jídelny – dát si malou sváču. My jsme v tělocvičně chvíli sami, a tak si hrajeme s míčem, a zkoušíme si projít některé připravené aktivity, ale najednou se účastníci vracejí, a tak rychle zase k práci. Za okamžik je tělocvična opět plná a najednou začne hrát hudba a všichni se spojí v dlouhého „tančícího“ hada. Po tomto „odreagování“ nastává pro zúčastněné opět plno práce – rychle zpět k aktivitám. A tak družstva znovu chodí po jednotlivých stanovištích a snaží se plnit všechny ty zapeklité úkoly, které někdy vůbec nejsou snadné.

Festival se blíží ke konci a v mikrofonu se ozývá hlas organizátorky Kamily Emrové. Ta žádá všechny účastníky, aby si sedli na zem a postupně po družstvech přicházeli na stupínek vítězů. A tak vždy za velkého potlesku všech přítomných jde jedno družstvo na stupínek, dostane na památku diplom a také nějaké upomínkové předměty. Na tvářích hlavních účastníků je vidět spokojenost. Kamila Emrová se za všechny loučí a ukončuje projekt „Dreams and Teams 2006“.

Monika Netolická a Milan Vojta, VIII. A

PŘÍBĚHY BEZPRÁVÍ

Je středa 8. listopadu, třetí vyučovací hodina a nám právě začíná projekt nadace ČLOVĚK V TÍSNI **PŘÍBĚHY BEZPRÁVÍ** zaměřený na období komunistického Československa. V první části jsme zhlédli velmi poutavý dokumentární film „Nebe nad Evropou“, ve kterém sdělovali své zážitky a pocity nejen z druhé světové války, ale především z padesátých let tři českoslovenští letci.

František Peřina, Jan Wiener a František Fajtl patřili mezi řadu českých letců, kterým se po nacistické okupaci Československa podařilo odjet do Anglie, kde ve službách Britského královského letectva bojovali proti nacistům. Po skončení druhé světové války se do vlasti vrátili jako hrdinové. S nástupem komunistů k moci se po únoru 1948 ale z národních hrdinů bojujících v Anglii stali na základě vykonstruovaných procesů a nesmyslných obvinění vlastizrádci.

V druhé části programu nám o sobě povídaly dvě členky Konfederace politických vězňů, paní Hana Truncová a paní Eliška Vlčková. Paní Truncová byla roku 1951 zavřená ve vězení a později odsouzena za špionáž na 13 let. Vězni pracovali za 1 Kč denně a neměli zdravotní pojištění. Paní Truncová měla švagra, který sloužil u anglického letectva. Když zemřel, nesměla mu jít na pohřeb. Při výsleších jí hrozili, že zavrou i její maminku. Po devíti letech ji propustili a dali jí osm let podmínky. Než ji zavřeli, pomáhala lidem utíkat ze země.

Paní Vlčková měla ve vězení otce. Stbáci (příslušníci Státní bezpečnosti) jim zabavili vše, co se jim hodilo. Když se její tatínek vrátil domů, trpěl anémií (chudokrevností). Paní Vlčková nesměla studovat na gymnáziu. Po nějaké době se díky některým kantorům dostala na pedagogickou školu v Chrudimi.

Zeptali jsme se návštěvy, jaký by nám poradily „recept na život“. Paní Truncová zareagovala ihned a odpověděla nám: „Žádný není, každý by měl jednat podle svého svědomí.“ Jako poslední si vzal slovo náš pan ředitel a připomenul, jak je důležité, že nyní můžeme žít v demokratické společnosti.

Myslím si, že tyto dvě hodiny byly pro nás hodně přínosné. Dozvěděli jsme se zajímavé věci o druhé světové válce, o poválečné situaci i o období totality a mohli jsme si popovídat s lidmi, kteří toto strašné období zažili.

Já jsem si z tohoto projektu odnesla mnoho. Především jsem si uvědomila, že je velmi důležité chránit demokracii, neboť ji velmi lehce můžeme ztratit a mohou se vrátit špatné časy, třeba s diktaturou. A proto vás prosím, chraňte demokracii a svobodné názory.

Iva Souradová, IX. B

Anglický víkend

Už je to pár dní nebo spíš týdnů, co jsme se zúčastnili Anglického víkendu, během kterého jsme se pokoušeli zapomenout na svůj rodný jazyk a domlouvat se pouze anglicky nebo pomocí "body language". Všechno to začalo v pátek, když jsme se my, žáci 6. – 9. tříd, shromáždili v učebně cizích jazyků, kde nám naši učitelé a lektori Blanka Němcová, Tereza Sommersová, Barča Sommersová, Anička Sommersová, Martin Křivka a Pěťa Baťa podali poslední nutné informace v češtině a pak, po zapískání několika balónků, už nemělo zaznít ani jedno české slovo. Na cestu jsme dostali malé pytlíčky s kapesními slovníky a sešitky na poznámky. A mohli jsme jít.

Do Šiškovic přece jen cesta chvilku trvá, a tak jsme ke konci našeho přesunu rádi vytáhli baterky a na cestu do chaty si posvětili. Jaká to byla radost, když jsme byli konečně v teplíčku. Každý si zabral postel a začali jsme vybalovat jídlo. Nenašel se asi nikdo, kdo by neměl hlad, a tak jsme se pustili do zásob.

Podle pravidla, které jsme se dozvěděli na začátku našeho anglického víkendu, jsme si měli do námi přinesených plastových lahví vložit jednu fazoli za každou situaci, při které použijeme češtinu. A protože během naší procházky už většina z nás nevydržela, nasypali jsme si do lahví první porci fazolí.

Po vybalení a večeři už následovala první dávka aktivit. Těch už se účastnili i další vyučující – Američan Peter Sommers a Maruška Sommersová. Nejdřív jsme se museli mezi sebou pořádně seznámit – byli jsme přece z různých tříd i ročníků. Pak následovalo zpívání a povídání a naši kluci se při tom všem starali

o topení. Do postelí nás učitelé zahrnuli kolem jedenácté, ale většina z nás si ještě chvíli povídala. Někteří vydrželi i déle do noci, z čehož učitelé moc velkou radost neměli.

V sobotu ráno jsme všichni vstali okolo osmé hodiny, šli si vyčistit zuby a nasnídat se. Hned poté následovaly další aktivity a my zjišťovali, že domlouvat se pouze anglicky není žádná sranda. A tím pádem se naše lahve pomalu plnily.

Práce bylo během víkendu docela dost. Například jsme ve skupinkách doplňovali tajenku podle nápoděb rozvěšených v lese, skládali

jsme anglický příběh, plnili různé úkoly v okolí chaty a léčili epidemii. Různé aktivity nás zabavily po celou sobotu.

V neděli ráno jsme se nasnídali, sbalili věci a po úklidu se vydali zpět ke škole. Někteříauty a zbytek opět pěšky. Cesta nám uběhla celkem rychle a pak jsme už byli u školy. Sice zmoklí, zato plní dojmů a zajímavých zážitků. Rozebrali jsme si svoje věci a vydali se na cestu domů. Na tento víkend určitě nikdo z nás nezapomene a budeme se těšit na další zábavný a naučný anglický víkend.

Katka Vodová, Zuzka Steinerová, VIII.A

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

Je ráno a my jdeme do školní družiny na hodinu anglického jazyka. Zdálky už nás vítá pan učitel Petr Baťa a paní učitelka Tereza Sommersová. Nejprve se nás anglicky ptají, odkud jsme, jak se jmenujeme a podobně. Potom nám říkají, ať zavřeme oči. Lepí nám na čela lístečky a podle nich se zařazujeme do skupin po třech. Já jsem ve skupině zvířat s Eliškou a Terkou. Každá skupina dostává jiný dílek mapy zoo a musíme zvířata zařadit zpátky do klece, protože utekla. Když už to máme hotové na papíře, tak každá skupina jde k interaktivní tabuli a doplňuje to tam. Všem to jde velice dobře. Když to splníme, dostáváme další papír a musíme zařadit popisky ke správným zvířatům, potom jdeme zase k tabuli a tentokrát si u nějakých zvířat pouštíme i zvuky. Hodina nám rychle uběhla a na závěr ještě zpíváme písničku. Hodina byla velice zajímavá a také velmi pěkná.

Leona Stará, VI. B

Interaktivní tabule

Už jste si mnozí z vás určitě všimli nebo i přímo vyzkoušeli, že začátkem října u nás v družině přibyla interaktivní tabule. A tak jsme se zeptali pana učitele Jana Zapletala a paní učitelky Pavly Sádecké, autorů projektu, jak nápad pořídit tuto tabuli vlastně vznikl.

Jak vznikl nápad?

Několik učitelů naší školy navštívilo přibližně před rokem různé anglické školy, kde měli interaktivní tabule instalované jako běžné tabule takřka ve všech třídách. Po dohodě s panem ředitelem jsme vypracovali projekt a požádali o finanční příspěvek. Náš projekt byl v rámci programu Státní informační politiky ve vzdělání schválen. Větší část nákladů na realizaci projektu zaplatil stát a menší část uhradila ze svých prostředků naše škola.

Jaké má interaktivní tabule výhody?

Výhoda je v tom, že například v hodinách matematiky můžeme používat program Cabri na konstrukční a jiné geometrické úlohy. Tabule je zajímavé zpestření do různých předmětů. Na interaktivní tabuli můžeme spustit internet, film, výukové programy, které můžeme kdykoli zastavit, doplnit nebo dokreslit případné vysvětlující poznámky.

A co dodat na závěr?

Nápad na projekt vznikl v kavárně u zmrzlinového poháru. A jak se s tabulí pracuje například v hodinách angličtiny mohli rodiče vidět při Dnu otevřených dveří.

Návštěva čajovny a tibetské misky

Cestou do čajovny trochu mrholilo, ale nikomu to nevadilo, protože jsme se zabavili tím, že jsme si povídali. Cesta vedla do úzké uličky a tam vykukovala malá tabulka s nápisem RESTAURANT U ROZMARNÉHO ANDĚLA.

V čajovně nás přivítala paní Ivana Hrochová. Před čajovnou jsme si sundali boty a posadili se na polštáře, které ležely na zemi. Když jsme se všichni usadili, začala nám vyprávět o Tibetu a ukazovat obrázky. Ona v Tibetu byla, a tak jsme se dozvěděli plno zajímavých informací. Například, že Tibetané se nemodlí, ale děkují. Všude mají barevné praporky, protože věří, že okřídlený kůň, který je na nich zobrazen, zašle jejich vzkaz do vesmíru. Praporky mají různou barvu. Modrá představuje nebe, bílá sníh, zelená zemi, žlutá slunce a červená oheň. Jsou tam také věštcí, a když se narodí dítě, předpovědí mu budoucnost. Když mají děti předpovězeno, že půjdou do kláštera, odcházejí tam většinou, když jim je osm až devět let.

Na závěr jsme zkusili relaxovat. Sedli jsme si do tureckého sedu a zavřeli oči. Paní Hrochová začala kroužit dřívkem kolem misky, která začala zvučet. Po relaxaci jsme byli všichni příjemně omámení. Pak už nás čekala jen cesta do školy. Naštěstí už nepršelo.

Natálie Vašková, Linda Pokorná, Veronika Jeřábková, V. A

Naše cesty za kulturou

Někteří žáci naší školy vyrážejí do divadla pravidelně, protože mají předplatné do pardubického divadla, a některým se to poštěstilo v nedávné době a vydali se s celou třídou do chrudimského divadla K. Pippicha. Určitě si odnesli spoustu zajímavých informací a zážitků. Nevěříte? No tak se přesvědčte.

Návštěva divadla v Pardubicích

Sedíme v autobuse a povídáme si o tom, co nás čeká. A víte proč? Právě totiž jedeme do pardubického divadla. Od sedmé třídy je možnost jezdit na divadelní představení. A to jsme si nemohly nechat ujít.

Autobus zastavuje a my vystupujeme přímo před krásně osvětleným divadlem. Vcházíme dovnitř, a jelikož máme náhradní termín, jdeme až do horního patra. Odkládáme si své bundy a už se jen těšíme, až nás pustí do sálu. A už je to tady! Sedáme si na svá místa a čekáme, kdy už to začne. Představení se jmenuje „Za kolik“ a odehrává se v zákulisí fotbalového týmu. Na scéně se také objevuje Josef Pejchal (doktor Suk z Ordinace v růžové zahradě). To nás moc překvapuje, ale zároveň těší, protože tento herec nám je moc sympatický. Celkově se nám představení moc líbí, ale teď už je čas k návratu.

Myslíme si, že nás čeká klidná cesta domů, jenže to netušíme, co se ještě bude dít. Jdeme na zastávku, kde si nás má autobus vyzvednout. Je docela zima, ale my se různým způsobem bavujeme. Po patnácti minutách nám už přijde divné, že autobus nikde. Autobus je pořád v nedohlednu, a tak jdeme za paní učitelkou. Ta nám oznamuje, že řidič na nás zapomněl, a tak musí poslat autobus náhradní. Zpráva, že na nás řidič zapomněl, mě trochu uvádí do rozpaků. Volám mamce, že se trochu zdržíme, ať se o mě nebojí. Nakonec jsme se po dlouhém a mrazivém čekání autobusu dočkali. Řekla bych to asi takhle: „Kdo si počká, ten se dočká.“

No, to při druhé návštěvě divadla jsme na autobus už nečekali. Druhé představení se jmenovalo „Vztahy na úrovni“. Představení bylo také moc zajímavé. Jestli chcete s námi jezdit do divadla a rozvíjet svého kulturního ducha, tak se určitě příští rok přihlaste také. No a jestli budete mít štěstí, tak můžete jet i jako náhradník, když nějaký přihlášený bude nemocný. Tak na shledanou zase v DIVADLE!!!

Sabča Tomaidesová a Kikina Kozáková, VII. A

Pátáci na chvíli ve světě řeckých bájí a pověstí

V úterý 7. listopadu 2006 jsme šly V. A a V. B na divadelní představení Řecké báje a pověsti do Divadla Karla Pippicha. Cesta nám uběhla hodně rychle, protože jsme si povídali kluci s klukama a holky s holkami a sem tam i holka s klukem. V divadle jsme se posadili a divadlo mohlo začít. Před námi se otevřela

opona a hra začala úvodní písničkou. V představení hráli dva známí herci, Jan Přeučil a Eva Hrušková. Jistě je všichni dobře znáte!?

Pan Přeučil hrál boha Dia a paní Eva ostatní role. Představovala bohyni Hérú, mluvila sochy a dělala vypravěče. Herce si vybírali i z dětí v divadle, aby hrály jejich syny a dcery - bohy a bohyně. Mně se nejvíce líbila pověst o princi Paridovi, jak unesl nejkrásnější dívku světa Helenu. U některých písniček jsme se hodně zasmáli. Představení bych doporučila i mladším dětem. Divadlo se nám líbilo.

Když jsme se vrátili do školy, tak se nás paní učitelka ptala, co se nám na hře líbilo a naopak.

Veronika Jeřábková, V. A

Osmičky a devítky na Osvobozeném divadle

Je pátek 1. prosince a my celí natěšení vyrážíme do divadla. Představení si připravil dramatický kroužek ze Základní umělecké školy v Chrudimi a jmenuje se Voskovec a Werich.

Přicházíme do divadla a střídáme se s dětmi, které právě jedno představení zhlédly. Od paní učitelky dostáváme vstupenky a jdeme si sednout. Nemusíme dlouho čekat a představení začíná. Je děleno na výstupy, kde se seznamujeme s písničkami a s některými hrami Osvobozeného divadla. Herci jsou doprovázeni pouze klavírem. Moc se mi líbí, že se na zadním plátně promítají obrázky, na kterých je Voskovec s Werichem při představení, kde zazněly písničky, které se právě zpívají.

Ani jsme se nenadáli a představení končí. Určitě to stálo za to, dozvěděli jsme se spoustu zajímavých informací a už se těšíme, co si pro nás umělecká škola připraví příští rok.

Monika Netolická, VIII. A

Klávesový kroužek

Víte, že se u nás ve škole každý čtvrtek od jedné hodiny odpoledne scházejí nadějní muzikanti? Hudební škola Roland připravila po celé zemi pro děti z různých ročníků hudební kroužek. Pan učitel Martin Křivka pořádá u nás na škole v učebně hudební výchovy pro děti hodinový program, kde se i ti nejmladší mohou naučit hrát na klávesy nebo jiné hudební nástroje. A jak to u těch nejmenších vypadá?

Na začátku se snaží číst noty v písničce, kterou se budou učit hrát, potom přichází na řadu klávesy. Děti společně hrají první sloku, ale zastavují, protože to někdo plete. Tak to jde několikrát za sebou, dokud se jim to pořádně nepovede. Pan učitel dává žákům na výběr, jestli budou chtít stále procvičovat, nebo by si raději zahráli s „lístečky“. Ze všech stran se ozývá: „Lístečky! My chceme

lístečky!“ Každý si vylosuje papírek a přečte úkol, který má splnit on nebo zbytek dětí. Na lístečcích jsou zadání typu „Popiš notu půlovou“ či „Jaké umíš akordy?“. Po splnění všech úkolů se všichni odeberou zpět ke klávesám a znovu procvičují novou píseň, potom si na přání dětí zahrají nějakou, co se už učili. Určitě to dětem hodně věcí přinese a naučí se něco nového.

Takže, pokud bude tento kroužek i příští rok a máte rádi hudbu nebo si myslíte, že by vás bavilo hrát například na klávesy, určitě se přihlaste.

Jana Kapounová, Sabina Tomaidesová VII.A.

Přestup na střední školu očima bývalého redaktora

V minulém školním roce od nás odešli žáci devátých tříd. A tak jsme se vydal za jedním z nich, mimo jiné i bývalým redaktorem našeho časopisu LUKÁŠEM KRČILEM, aby nám přiblížil, jak se mu daří na gymnáziu.

Jak se ti přestupovalo na gymnázium?

Abych se přiznal, přestup na GJR pro mě byl docela šok. Je tam úplně jiný styl práce a člověka to velice překvapí. Dá se říct, že já se z tohoto překvapení ještě pořád zotavuji, ale na druhou stranu je to den ode dne lepší a já doufám, že už si konečně začínám zvykat.

Líbí se ti na nové škole?

To je velice těžká otázka. Gymnázium má své klady a zápory, a kdybych se měl teď rozhodovat, kam na střední, asi bych si ho už nezvolil. Ale je dobře, že tam na studenty vyvíjí veliký nátlak, protože nás to naučí, že v životě není nic zadarmo.

Zvládáš všechno učení?

Dalo by se říct, že ano, protože z ničeho nepropadám. A to беру jako dobrý start. Stejně tak ale doufám, že druhé pololetí bude lepší.

Nezasteskne se ti někdy po naší škole?

Určitě ano. Když si vzpomenu na ty skvělé učitele, co tu učí, je mi skoro líto, že jsme odešel. To, co mi tu přišlo strašně těžké, mi teď s odstupem času přijde lehké. Často si také vzpomenu na to, jak nám někteří učitelé tloukli do hlavy věci, o kterých jsme si mysleli, že už je nebudeme v životě potřebovat, a teď jsem strašně rád, že je umím.

Máte na gymnáziu taky školní časopis?

Na GJR máme oficiálně jeden školní časopis - Stopu. Bohužel jsme neměl tu možnost si ho koupit, a tak ani nemůžu srovnávat s Malíčkem. Do ruky se mi ovšem dostal studentský časopis Antistopa, který humorně popisuje dění ve škole a šíří se po našich nových WC.

Jaké jsou rozdíly mezi základní a střední školou?

To je u každého hodně individuální. Pro nás, co jsme chodili na Malíka, je určitě nové zkoušení. Velký rozdíl je také v přístupu profesorů ke studentům. Každý si

musí své věci hlídat sám a nikdo nikomu nic nepřipomíná. Člověk má najednou víc starostí a hlavně méně času. Chodí o dost víc vyčerpaný domů a tam se hned musí učit. Pro mě je změna v tom, že už školu neberu tak vážně, protože střední škola není o jedničkách nebo pětkách. Tam se to buď chcete naučit, nebo ne.

Co ti připadá nejobtížnější?

Nevím, co je úplně nejhorší, ale hodně obtížné je vyrovnat se znalostmi ostatním studentům. Jelikož jsme každý z jiné základní školy, máme i jiné startovací podmínky a ty se teď postupně srovnávají.

Těšíš se na Vánoce?

Vánoce беру jako takovou skvělou přestávku. Odpočinu si od školy a budu relaxovat na lyžích.

Jaké je tvoje nejtoužebnější přání?

Mým největším aktuálním přáním je dotočit náš film City, který by měl mít premiéru na začátku příštího roku.

Markéta Krčilová a Leona Stará, VI. B

BYLI JSME PŘI TOM

JEDEN DEN ČERTEM A MIKULÁŠEM

Jak všichni dobře víte, 5. prosinec patří čertovi, Mikulášovi a andělovi. Také my jsme měli tu možnost obléci si kožich, rohy či křídla a vydat se do ulic našeho města.

„Podej mi rohy, jo a ještě mě trochu víc načerni,“ volá čert. „To nestihneme. Máme tam být za deset minut,“ panikaří Mikuláš. Rychle nasedat a jedeme. Všichni jsme nervózní a marně vzpomínáme, co jsme zapomněli. Přijíždíme k hotelu Bohemia, kde se nás ujímá organizátorka akce, který pořádá MAMA klub. Říká nám instrukce. Vše je už připravené a my jen plníme naši mikulášskou a čertovskou povinnost. Jdeme do místnosti plné malých, roztomilých dětiček. Všichni už netrpělivě čekají, až dostanou dárky. Ale bez písniček a básniček by to přece nešlo! Společně zpívají píseň Skákal pes přes oves. Maminky a tatínkové se snaží seznámit své ratolesti s čerty. Některým se to daří, jiní s brekem utíkají. V tomto případě nastupuje anděl a uklidňuje bonbónem. Všem taky rozdáváme dárečky, které se dětem opravdu líbí.

Povinnost jsme splnili, a tak se loučíme a spokojeně odcházíme za dalšími dětmi, které také čekají. Nejhorší je asi cesta, kterou vždy musíme urazit přes město. Za našimi zády slyšíme samé BUM! PRÁSK! Radši ani nezvoníme zvonečky a řetězy, abychom zbytečně nepřivolávali „házeče petard“. Vše naštěstí ve zdraví přežíváme a už jen zbývá smazat ze sebe černotu, svléknout křídla a vousy.

Nikola Hrouzková a Milan Vojta, VIII. A

Setkání s celebritou

Jednoho sobotního odpoledne jsem dostala od taťky návrh, že bych se s ním a bratrem mohla jít podívat na hokejovou show k televiznímu seriálu Poslední sezóna. Cestou tam jsem přemýšlela, co tam asi budu dělat, a po chvíli mě napadlo, že vyzpovídám známého herce **MARTINA DEJDARA**.

Vcházíme do areálu zimního stadionu v Chrudimi a hledáme nejlepší místo na tribuně. Už je čtvrt na šest a my netrpělivě čekáme na to, až začne hokejová show. Konečně na led přijíždějí hráči ze seriálu Poslední sezóna a do tribuny házejí plakáty, na kterých jsou vyfoceni. Hra začíná a máme tu první gól, který dává Matěj Dejdar z Olympu. Na konci první třetiny nám zpívá Zbyněk Fric písničku „Jezdím bez nehod“. Po hezké písničce začíná druhá třetina zápasu Olymp proti H.C. Chrudim. Zatím je to 1:0 pro Olymp, ale my s bratrem doufáme, že se to snad brzy změní. Co jsme říkali, tak se i stalo. Změnilo se to na 1:1, naši dali ve druhé třetině gól. Uprostřed druhé třetiny je zápas přerušen, protože nám Pavel Nový předvádí krasobruslení, které si pro nás připravil. Je to opravdu zážitek. Zkouší různé kousky, jako třeba holubičky a vrtule. Po krasobruslení se dohrává druhá třetina. Naši dávají gól. Ti, co fandí H.C. Chrudim, jásají a ti, co Olympu, jsou smutní. Ale ještě z daleka není konec. Po přestávce na led přicházejí tři slečny, aby nám zastepovaly. Před zahájením třetí třetiny se stalo něco, co by nikdo z nás neočekával. Na led přijíždí rozhodčí a za ním nějaký muž, který na něho křičí. K muži přibíhá fanoušek a zapaluje mu záda. Muž běhá po ledě a nakonec skočí za mantinel, kde na něho čekají lidé, aby mu zapálená záda uhasili. Ze začátku jsem na to koukala, ale na konci jsem si uvědomila, že to všechno bylo jen součástí představení, byl to kaskadér. Je poslední třetina a góly přímo lítají do branek. Obě družstva se snaží a vydávají za sebe maximum a podle toho to také vypadá. V posledních pěti minutách je to velice napínavé. Zápas je zatím 5 : 6 pro Olymp. V poslední minutě dají naši gól a končí to remízou 6 : 6.

Ale to ještě není vše. Vydávám se udělat krátký rozhovor se slavnou osobností, kterou můžete znát ze seriálu Ulice nebo ze seriálu „Poslední sezóna“. Je to Martin Dejdar. Naše slavná osobnost nemá moc času, a tak jsem mu položila jen čtyři otázky, které zněly:

Jste spokojen se svým životem nebo byste chtěl něco změnit?

Chtěl bych změnit spoustu věcí, ale jakých, tak to vám neřeknu.

Jak hodně vás v životě omezuje popularita?

Když chcete, aby vás popularita omezovala, tak vás omezuje, ale mě skoro vůbec. Já se s ní dokážu poprat.

Vím, že v životě nemáme nic jistého, ale co je pro vás jakoby jistotou?

Že ráno vyjde slunce a večer je tma.

Z čeho máte největší radost?

No, největší radost mám, že ještě vůbec žiji.

Denisa Kreuzerová, VII. A

PRODAVAČKOU NA VLASTNÍ KŮŽI

Chcete se stát prodavačkou nebo prodavačem? Zjistit, jaké je to obsluhovat zákazníky v době Vánoc? My jsme měli tu možnost si to na jeden den vyzkoušet.

Je sobota ráno a my už nedočkavě čekáme, až odbije devátá hodina a otevřou se dveře prodejny. Nejdříve se seznamujeme se všemi prostorami prodejny Nec s.r.o. Chrudim, která nabízí hračky, kočárky a dárkové sklo. Jsme celé vykulené z toho, kolik věcí a prostoru tu je. Netrvá dlouho a přichází první zákazník. My se tryskem a s úsměvem hrneme k pultu. Zdravíme a vyslovujeme kouzelná „obchodnická“ slůvka: „Máte nějaké přání?“ Paní říká, že by potřebovala pro vnučku bílou krajčovanou dečku do hlubokého kočárku. Jsme rády, že to je jen dečka, a paní podáváme hezky zabalenou věc. Vysvětlujeme jí, že to je dečka, která se hodí hlavně pro malé děti a do jakéhokoliv kočárku. Po chvíli vysvětlování přijde čas na názornou ukázkou. Zjišťujeme, že to není dečka, ale obrovská zavinovačka. Naštěstí přichází pan vedoucí a ukazuje jinou, zato doopravdickou dečku. Paní platí a spokojeně odchází. Konečně máme chvíli klidu, a tak jdeme svačit. Nestačíme to ani dojíst a už jsou tu další klienti. Tentokrát se chtějí podívat na kočárky. Tuto práci přenecháváme zkušenějšímu prodavači, jelikož kupující mají náročné požadavky týkající se funkcí kočárku a my tomu zatím moc nerozumíme. Během dne přicházejí a odcházejí další a další zákazníci a my se snažíme pomáhat. Občas také musíme zastat funkci chůvy, protože malé děti v obchodě se nudí a ruší své rodiče, kteří se snaží vybrat něco pro své ratolesti.

Při práci prodavačky se nesetkáváme pouze s příjemnými a slušně vychovanými lidmi, ale také s těmi, kteří jsou arogantní, nepříjemní a velmi nevychovaní, dokonce si někteří myslí, že prodavači budou skákat, jak oni si pískají. Z toho jsme opravdu znechuceny.

Uteklo to jako voda a je tu dvanáctá hodina, takže zbývá jen uklidit cedule, zamknout a odejít domů. Cestou si povídáme a přemýšlíme o tom, jaké bylo to dnešní dopoledne a co nového jsme se dozvěděly a naučily. Pro zlepšení dobré nálady jsme si zazpívaly společně s rádiem písničku Pomáda.

Při této příležitosti jsme si nemohli nechat ujít rozhovor s jednatelkou firmy, která je zároveň prodavačkou, paní Monikou Netolickou. Dozvíte se věci, které se vám mohou hodit.

Co se vám líbí na práci prodavačky?

Jsem hodně komunikativní a mám ráda kontakt s lidmi. Proto je pro mě práce prodavačky, ale také jednatelky přímo ideální. S lidmi se setkávám každý den.

A co se vám naopak nelíbí?

Nelíbí se mi, že jsou lidé čím dál tím více agresivní a neurvalí. Někteří si myslí, že prodavač je někdo podřadný, na kom si mohou vylít vztek. Naštěstí je takových lidí pořád méně než těch, kteří jsou slušní a se kterými si ráda popovídám. Dále se mi nelíbí, že dnes lidé porovnávají naše tradiční české výrobky s výrobky z Číny, hlavně jejich ceny.

Setkala jste se někdy s naprosto nevhodným chováním zákazníka?

Ano, setkala. Myslím si, že obchod musí být na úrovni od prodavače i od klienta. Vzpomínám si, jak jednou přišla skupinka mladých mužů pro nějaký dárek a dlouho si vybírali a ptali se na cenu. Poté, co jsem jim cenu řekla, vypadla z nich věta: „A vy jste k tomu taky?“ To mě opravdu vyvedlo z míry, jak někteří mohou být neslušní.

Co myslíte, že je na této profesi nejtěžší?

Určitě vydržet a nenechat se odradit prvním „sprostákem“, který to dokáže opravdu znechutit. Také je potom těžké přesvědčit zákazníka o kvalitě zboží. V televizi často vidíme různé kontroly tržnic a lidé si to potom spojují se všemi obchody a jsou nedůvěřiví.

Toužila jste po práci prodavačky už od dětství?

O tom jsem nikdy nepřemýšlela, ale když jsem byla malá, tak jsem chtěla být veterinářkou. Ke zvířatům jsme měla vždycky blízko. Když mi bylo asi patnáct, chtěla jsem být cestovatelkou. To se mi tak napůl splnilo, protože manžel vlastní cestovní kancelář.

Pokud se chcete dozvědět více, stavte se přímo v obchodě Nec s.r.o., který sídlí na Masarykově náměstí naproti městskému úřadu. Všichni pracovníci firmy vám rádi odpovědí na všechny vaše všetečné otázky.

Nikola Hrouzková a Monika Netolická, VIII. A

VÝLETY DO KRAJINY FANTAZIE

Máte rádi příběhy? Nedovedete si představit Vánoce bez pohádek? Rádi utíkáte do světa fantazie? Tak to jste si nalistovali tu správnou rubriku. Zapalte si svíčku, uvařte si voňavý čaj a pusťte se do čtení.

Věci a jejich splněná přání

Krásná červená svíčka

Představte si takovou krásnou červenou svíčku, která si přeje, aby se všem líbila, aby ji každý chtěl zapálit a aby měla krásný hořlavý knot. Krásná, mladá, nepoužitá svíčka stojí před Vánocemi v takovém malém krámku se svíčkami a květinami. Jeden týden před Vánocemi se v krámku zastaví mladá maminka s miminkem a prohlížejí si svíčky a květiny. Po nějakém čase si vyberou červenou svíčku. Jdou domů, zabalí ji a navrch napíší jméno: Kaťulka. Na Štědrý den se svíčkou někdo pohybuje. Večer ji někdo dává pod vánoční stromeček a ostatní dárky padají na svíčku. Najednou se otevřou dveře pokoje a lidé začínají rozbalovat dárky, až začne malá holčička, které je asi pět let, rozbalovat svíčku. Kateřinka je ze svíčky nadšená a ihned říká: „Mami, zapálíš svíčku, prosím?“ Maminka svíčku zapaluje a v místnosti se šíří dobrá nálada a spokojenost. Ale ze všech nejspokojenější je krásná červená svíčka, protože se jí splnil její největší sen.

Michaela Kadlecová, VI. A

Vánoční stromeček

Vánoce jsou krásná věc a i takový strom má spoustu přání. Jeho největším přáním je, aby se děti pod ním radovaly a aby viděl spoustu rozjařených dětí. Představte si takový malý stromeček, který stojí uprostřed pokoje. Je zamyšlený a nemá co dělat, ale už se těší, až se děti pod ním budou na Štědrý den radovat.

Nastal ten slavný den. Stromeček se dívá, jak mu lidi strojí kabátek. Pak z něho nic odejdou a stromeček je v pokoji sám. Je mu tak smutno, že mu po jehličkách stékají drobné slzičky. Napadá ho: „Co když sem lidi pode mne nedají dárky? Z čeho se pak budou děti radovat?“ A vánoční stromeček napadají chmurnější a chmurnější myšlenky. Stmívá se, je už hodně hodin a stromeček tam stojí stále sám a sám bez dárků a bez nálady. Najednou vrznou dveře a někdo se potichoučku potmě plíží do pokoje. „Kdo to asi je?“ pomyslí si vánoční stromeček. „Že by zloděj? Ale zloděj to být nemůže. Já pod sebou nic nemám, tak mi nemá co ukrást.“ Ale ten někdo už se potichoučku plíží pryč. „Co to má znamenat?“ diví se vánoční stromeček. „Někdo sem přijde a pak hned odejde, to je nějaká divná věc.“ Vtom si povšimne něčeho, co leží pod ním. Vůbec se to nehýbe, a šiška to není, protože stromeček není venku, ale v pokoji.

Náhle za dveřmi zazvoní zvoneček. A znovu jakoby se opakoval ten samý děj, co stromeček zažil před chvílí. Do pokoje vejde tajemná postava, ale tentokrát zapálí prskavky na jeho kabátku a stromeček zjišťuje, že je to tatínek. Teď už stromeček vidí, že to, co leží pod ním, jsou dárky. Do pokoje se rychle nahrnou děti a pokojem se nese jásot. Děti rozbalují dárky a zpívají koledy.

Děti jsou šťastné a spokojené, tak jako stromeček, kterému se splnilo to největší přání.

Eliška Svobodová, VI.B

Svíčka na stromeček

Tak jsou tady Vánoce. První věc, co mě napadne, je svíčka. Představte si, že taková krásná bílá vánoční svíčka sedí na stromečku a velice se těší, až si ji někdo zapálí. Sleduje, jak si děti oblékají stromeček a pokládají na něj další její kamarádky, svíčku Annu, Markétu, Martinu a mnoho dalších svíček. Pak, když už je večer, děti zhasnou, svíčka si myslí, že teď to bude nejhezčí okamžik jejího života. Že teď hned ji rozsvítí. Jenže děti odejdou a svíčka se rozplácne a začnou z ní stékat slzy. Najednou se však otevrou dveře a přijde tam plno dospělých. Maminka, tatínek, dědeček, babička a teta se strejdou. Svíčka se najednou usměje, ví, že dospělí jí zlepší náladu. Dospělí nad ni položí nějakou hořící tyč s hnědou čepicí. Svíčka si říká: „Je to tu, už hořím nedočkavostí, až uvidím děti, jak rozbalují dárky.“ Nakonec všechno viděla. Už teď se těší na příští zapálení a ty rozzářené dětské oči.

Claudie Svobodová, VI. B

Batoh na výletě

Představte si krásný, nový, barevný batoh, který sní o tom, že se dostane do světa, do nějaké pěkné země. Zatím ale leží pod psacím stolem na zemi. Je mu pořád smutno. Už ho nebaví povídat si s jinými batohy, které tam také leží. Chtěl by zažít něco opravdu krásného. Až jednou ho někdo uchopí za ramena. Dává do něj nějaké věci. Batoh si chvíli si zdřímnul a probudil ho strašný zvuk. Otevřel oči a vidí, že je ve vlaku. Konečně si mě někdo všimnul. Dnes mě určitě čeká nějaký výlet. Jsou už na chalupě a Katka si vybaluje všechny věci. Necháává si tam pouze svačinu a vydává se na cestu. Slunce svítí a ptáci zpívají. Batoh se raduje! Konečně se mu splnilo jeho tajné přání.

Markéta Krčilová, VI. A

Ve světě bájí Od té doby padá sníh

Jednou v zimě sešel bůh Susus na zem. Lidem i jemu bylo divné, že léto a zima je něco hodně podobného: v létě je hezky a stromy mají listí a v zimě je hezky, ale stromy nemají listí. A tak se rozhodl, že s tím něco udělá. Šel na horu Olymp a požádal boha bohů Dia, aby mohl stvořit boha Snyha, který bude v zimě dělat odlišnou práci než v létě. A taky poprosil Dia o boha Sunna, který by se staral o léto. Ale Zeus se ho zeptal: „Co ti dva bohové budou dělat?“ Susus odpověděl: „To musím ještě vymyslet.“ A Zeus na to: „To doufám, máš na to třicet dní.“ „Určitě něco vymyslím,“ ujistil ho Susus.

Sedm dní o tom přemýšlel a napadlo ho, že v jednom období by mělo být teplo. A tak svolal bohy na horu Olymp a hlasovali, jestli v létě, nebo v zimě má být teplo. Dvanáct bohů hlasovalo pro zimu a třináct pro léto, a tak je v létě tepleji než v zimě. Ale to nejdůležitější teprve přišlo. Dalších sedm dní přemýšlel, co v zimě, ale na nic nepřišel. Další den začal pomalu procházet počasí: slunečno, větrno, až pomalu došel k deštivu. Při deštivu je zima, chladno, to by možná šlo, ale nemůže celou zimu pršet, takže by to mohly být... být... kroupy!!! Ale kroupy ne, protože by bylo všechno otlučené. Tak něco podobného, ale co? Tak chodil mezi lidmi a pozoroval jejich řemesla. Viděl pekaře, tkalce, košíkáře a jiná řemesla, došel až k mlynáři, viděl, jak mele obilí. Připadalo mu to zajímavé a zároveň hezké. A jak tak se díval, tak ho napadlo, že by to šlo: je to podobné kroupám a mohlo by to být ze zmrzlé vody, ale jak se to bude jmenovat? Mohl by to být sníh! A s radostí běžel na horu Olymp, kde řekl Diovi: „Bůh Snyh bude vyrábět sníh.“ Zeus mu to schválil, ale řekl: „Měl jsi poslední tři hodiny. Pochyboval jsem, ale dokázal jsi to a za to si tě vážím.“ A tak od té doby padá sníh.

Michaela Kadlecová, VI. A

Proč zapadá slunce

Před mnoha lety slunce nezapadalo. Dvacet čtyři hodin denně bylo na obloze a svítilo. Lidem to vadilo. Od toho slunce je bolely oči, nemohli nikdy usnout, často

se jim stávalo, že se spálili a dostávali často úpal a úžeh. Bohové na Olympu si toho také všimli, ale nevěděli, co s tím. Jednou se bohyně Héra procházela po světě a spálila se. Velmi se rozčílila a přinutila Dia, aby s tím něco udělal. Zeus tedy slunce zaklel a to zapadlo. Problém byl ale v tom, že slunce už nevycházelo. Lidé i bohové neustále zakopávali a padali, bloudili, do všeho vráželi a ráno se nemohli vzbudit. Bohové se na ničem dlouho nemohli shodnout, ale nakonec přišli na to, že slunce vždy vyjde na tři dny a na tři dny zase zapadne. Tři dny lidé spali a tři dny pracovali. To ale také nebylo ideální. Tři dny v kuse lidé pracovat ani spát nedokázali. Ale bohové na nic lepšího nemohli přijít. Po čtrnácti dnech něco napadlo toho, od koho by to nikdo nečekal. Řešení našel Hefaistos. Vymyslel, že by se dvacetičtyřhodinový den mohl rozdělit na dvě dvanáctihodinové části – den a noc. Ve dne by slunce svítilo a v noci zapadalo. V létě by mohlo zapadat později, aby mohli lidé, když je teplo, déle pracovat, a v zimě dříve, aby si odpočinuli. Tento návrh se Diovi okamžitě zalíbil. Od té doby zapadá slunce tak, jak to známe nyní.

Kristýna Pantůčková VI. A

MALÁ VÁNOČNÍ POVÍDKA

Elizabeth utekla

Byla jednou jedna králičí holčička Elizabeth. Byla sama a neměla bratra ani sestru. Po několika měsících měla i bráchu i ségru. Byla to dvojčata. Jmenovala se Radek a Líza. Ve škole se Elizabeth smáli, že je malá a nic neumí a Elzabetino citlivé srdíčko plakalo a s ním i ona. Odpoledne se posadila na kanape a řekla si: „Já uteču.“ A taky tak udělala. Zabalila si do batůžku sušenky, čaj, limonádu a chleba s máslem. Když ušla sotva čtvrt cesty, potkala Kláru, svoji nejlepší kamarádku. Klára se jí zeptala: „Kam jdeš?“ „Sama nevím, ale neříkej nikomu, že uteču.“ „Neboj.“

Když se Elizabeth procházela po městě, bylo jí dobře, ale její rodině ne. Když to zjistili, moc se trápili. Elizabeth se zatím zabydlela v malé chatě. I když každá radost jednou skončí. I tato skončila. Na Štědrý den jí začalo být smutno. Napsala mamince dopis. Vypadal asi takhle:

Ahoj mami,

promiň, že jsem utekla. Přijed' si pro mě, jsem v malé chatce.

Elizabeth

Večer někdo zaklepal na dveře. Byl to pán se sněhulemi, měl čepici s bambulí, měl soby a saně a v nich plno dárků. Řekl: „Dobrý večer.“ „Dddorbý večer,“ zakoktala Elizabeth. „Běž si sednout do saní.“ „Ano“ vyhrkla Elizabeth. Šla si sednout a letěli do oblak. Když doletěli na malý zasněžený palouk s velkým domem, Elizabeth vykřikla: „Náš dům!“ Zaťukala na dveře, dveře se otevřely a v nich maminka. „Mami!“ zavolala Elizabeth.

Barbora Debnárová, III. B

TAK CO, ZNÁTE NAŠE UČITELE?**ZNÁTE N**

JESTLI SI MYSLÍTE, ŽE CELKEM ANO, TAK PŘESNĚ PRO VÁS JE TATO NOVÁ RUBRIKA. A O ČEM BUDE?

VŽDY POLOŽÍME NĚKOLIKA UČITELŮM TU SAMOU OTÁZKU. KAŽDÝ UČITEL MÁ U SVÉHO JMÉNA UVEDENÉ NĚJAKÉ PÍSMENO. POKUD SE VÁM PODAŘÍ PŘÍŘADIT SPRÁVNÉ ODPOVĚDI KE VŠEM JMÉNŮM, VYJDE VÁM SLOVO. ROZUMÍTE? ANO! TAK SE DO TOHO HONEM PUSŤTE. TENTOKRÁT OTÁZKA ZNĚLA: „**CO VY A VOLNÝ ČAS?**”

DOTÁZÁNÍ BYLI:

PÁNI UČITELÉ JAN ZAPLETAL - **T**, PETR BAŤA - **E**, MARTIN KŘIVKA - **Á**
A PANÍ UČITELKY LADISLAVA DUBOVÁ - **N**, BLANKA NĚMCOVÁ - **J**,
MARKÉTA NOVÁKOVÁ - **Z**, NADĚŽDA CEMPÍRKOVÁ - **E**

ODPOVĚDI:

1. Volný čas trávím se svou dcerou, jezdím na kole a na kolečkových bruslích a uklízím
2. Rád(a) se scházím se svými přáteli a povídám si s nimi, taky rád(a) spím, čtu a hlavně si hraji se svým čtyřměsíčním vnoučetem.
3. Hraji na hudební nástroj, mám rád(a) turistiku a angličtinu.
4. Rád(a) chodím do kina a do divadla, na koncerty, jezdím na vodu a na kole a pracuji s počítačem
5. Často čtu odbornou literaturu, jezdím na ryby, chodím na výlety(turistika) a hraji si s vnučkou.
6. Hraji squash, plavu, lyžuji a čtu, jinak je to různé.
7. Čtu (often), hraji na kytaru (sometimes), a lezu (seldom).

TAJENKA:

Monika Netolická a Nikola Hrouzková, VIII.A

Hrátky pro děti i starší

V minulém čísle jsme vás seznámili s novou rubrikou, která se týká luštění a jiných tvořivých činností. Jsi hravý a zvědavý typ? Ano? Tak tato rubrika je pro tebe jako stvořená. V tomto čísle jsme si připravili zábavné úkoly a otázky na téma film. Pokud si chcete procvičit svoje znalosti filmů, pusťte se do řešení.

1. Škrtni postavu, která není ze stejného filmu jako zbylé dvě:

a) Frodo	a) Snape	a) Fiona	a) Anakin Skywalker
b) Gandalf	b) Brumbál	b) Shrek	b) Obi-Wan Kenobi
c) Hermiona	c) Legolas	c) Nemo	c) Jack Sparrow

2. V osmisměrce najdi tato slova:

Aragorn, piráti, Bradavice, snowboard, zlobr, Karibik, Jedi, Krasoň, Harry, Ron, Sith

B	K	R	A	S	O	Ň	B	B
M	P	Z	N	O	R	C	R	R
A	P	K	L	P	A	N	A	H
R	I	A	P	O	Á	P	D	A
A	R	R	I	D	B	T	A	R
G	Á	I	R	Á	Č	R	V	R
O	T	B	H	A	R	O	I	Y
R	I	I	J	E	D	I	C	P
N	O	K	H	T	I	S	E	I
S	N	O	W	B	O	A	R	D

3. Poznej postavu:

Podle těchto údajů bys mohl poznat jednu postavu. Dokážeš říct, z jakého je filmu?

Je to muž s dlouhými vlasy a vousy. Na jeho hlavě nejčastěji uvidíte klobouk. Je to pirát a nejčastěji pije rum. Byl kapitánem lodi jménem „Černá perla“.

4. Spoj dvojici postav s filmem, ve kterém se objevují.

William Turner a Elisabeth Swan

Rendy a Jáchym

Shrek a Fiona

Frodo a Sam

Luke Skywalker a Han Solo

Snowboardáci

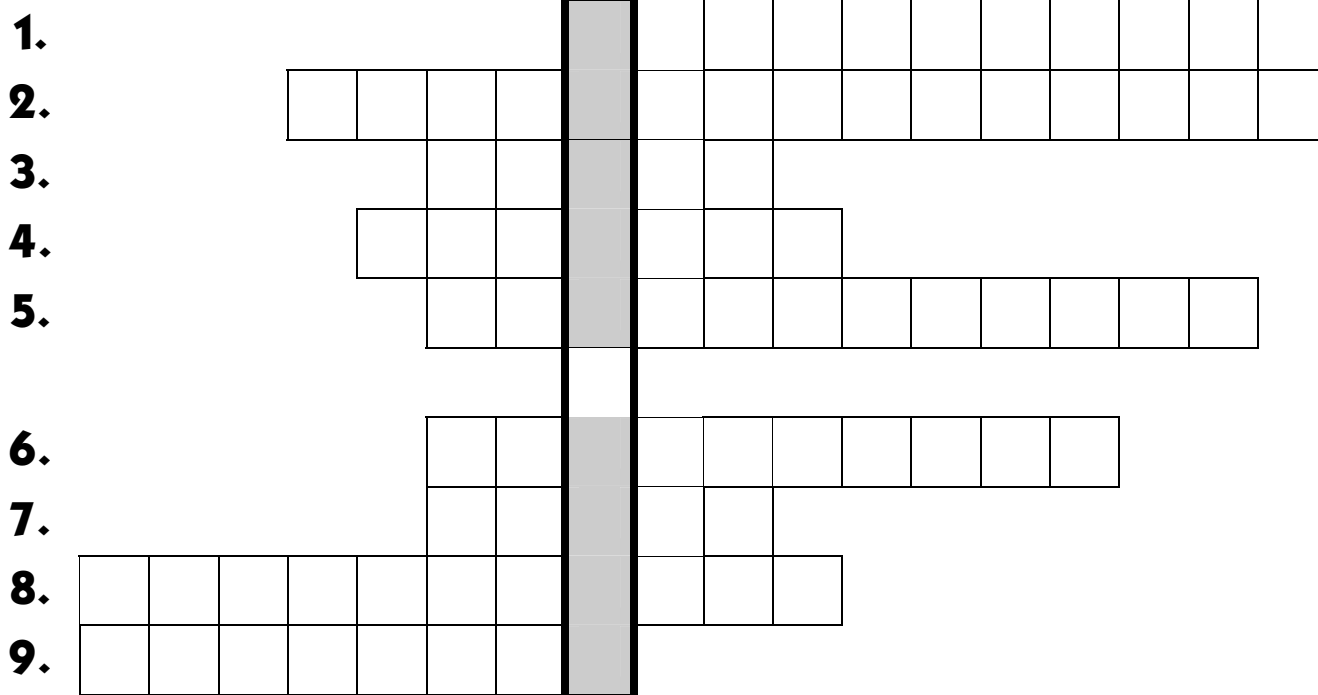
Pán prstenů

Hvězdné války

Piráti z Karibku

Shrek

5. Vyřeš tajenku:

1. Film o vědci, který na ostrově vybudoval park s dinosaury se nazývá?
2. Bláznivý vědec se vydá na za 80 dní
3. Bájně stvoření, které je obvázané obvazy. Dokud ho nikdo neprobudí, spí ve svém sarkofágu, pokud nepřijde čas, aby zasáhl.
4. Nerozluční přátelé a Obelix
5. Známý agent 007 řadí ve svém novém filmu, který se jmenuje
6. Pohádka o třech zvířátkách, která najdou malé děcko a snaží se ho vrátit domů. Mamut Manny, lenochod Sid a šavlozubý tygr Diego.
7. Bitva v Řecku — hlavní postavy: Brad Pitt jako Achilles, Orlando Bloom jako trojský princ Paris a další.
8. Příběh o ztracené rybičce Klauna Očkatého, který se dostane do akvária, když se snaží ukázat svoji odvahu. Příběh se jmenuje?
9. Kocour, kterého všichni známe. Jeho kamarád Odie je trochu nemehlo, a tak ho musí pořád zachraňovat. Zrzatý, miluje jídlo a válení.

Tajenka:

6. Doplně správná slova z nápovědy do vět

..... byla velmi početná a bylo jasné, že boj je předem Král si byl jist, že své ubrání. Pozval si rádce, jednotek a odborníky..... Všichni mu dali, že království zůstane a ještě se o něco rozroste. Byl šťastný, nic mu v tom, aby bitvu zahájil. Král však pořád nevěděl, jestli je to správné. Celou noc o tom, nemohl spát ani jíst, pít, prostě se nemohl na nic V tom dostal

(Nápověda: vyhraný, armáda, království, velitele, na bitvy, souhlas, zachováno, nebránilo, rozhodnutí, přemýšlel, soustředit, nápad)

Pokračování příště

Zuzka Steinerová, VIII. A a Jana Kapounová VII. A

**FROHE WEIHNACHTEN UND EIN
GUTES RUTSCH INS NEUE JAHR!**

JOYEUX NOËL. BONNE ANNEÉ.

**JOY, HEALTH, FUN AND PEACE
THAT IS WHAT WE WISH.**

MALÍČEK – občasník žáků Základní školy Chrudim, Dr. J. Malíka

- ❖ **redakční rada:** N. Hrouzková, M. Kadlecová, J. Kapounová, M. Krčilová, D. Kreuzerová, M. Netolická, L. Stará, Z. Steinerová, S. Tomaidesová, K. Vodová, M. Vojta
- ❖ **adresa redakce:** Základní škola Chrudim, Dr. J. Malíka 958, Chrudim 537 01, tel.: 469 620 607, e-mail: broz@zsmalika.cz
- ❖ www.malicek.czechian.net
- ❖ www.zsmalika.cz